

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORDON, NOAH

Comitetul morții/Noah Gordon; în românește de
Ioana Ruxandra Frunteletă. - București:

Editura Vivaldi, 2018

ISBN 978-973-150-140-6

I. Frunteletă, Ioana Ruxandra (trad.)

821.111

THE DEATH COMMITTEE

by NOAH GORDON

Copyright©1969 by Noah Gordon

NOAH GORDON

COMITETUL MORȚII

În românește de

IOANA RUXANDRA FRUNTELATĂ

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

Editura VIVALDI

CUPRINS

Prolog	11
Cartea Întâi: Vara	
Capitolul 1: Adam Silverstone	29
Capitolul 2: Spurgeon Robinson	47
Capitolul 3: Harland Longwood	80
Capitolul 4: Adam Silverstone	91
Cartea a Doua: Toamna și Iarna	
Capitolul 5: Rafael Meomartino	121
Capitolul 6: Spurgeon Robinson	153
Capitolul 7: Adam Silverstone	175
Capitolul 8: Spurgeon Robinson	201
Capitolul 9: Harland Longwood	227
Capitolul 10: Rafael Meomartino	233
Capitolul 11: Adam Silverstone	246
Cartea a Treia: Primăvara și Vara	
Ciclul Complet	
Capitolul 12: Adam Silverstone	288
Capitolul 13: Rafael Meomartino	302
Capitolul 14: Spurgeon Robinson	322
Capitolul 15: Adam Silverstone	333
Capitolul 16: Spurgeon Robinson	343
Capitolul 17: Adam Silverstone	358
Capitolul 18: Rafael Meomartino	370
Capitolul 19: Adam Silverstone	385

Cartea întâi

Vara

Capitolul I

Adam Silverstone

Stelele se înșurubaseră încetul cu încetul în cer, până ce dispăruseră, lăsându-l cenușiu.

Camionul cu motor astmatic trecu de bariera Massachusetts și intră în oraș, iar șirul de felinare de pe străzile periferiei clipi de două ori, apoi lumina se stinse. Urma o zi de arșiță, dar întreruperea iluminăției artificiale creă pentru moment senzația unor zori răcoroase.

Privea Bostonul prin parbrizul prăfuit, gândindu-se că acesta era orașul unde tatăl lui se formase, apoi fusese lovit și învins de viață.

Mie n-o să-mi faci una ca asta, le spuse el în gând, pe rând, clădirilor, cerului, râului.

— Nu pare un oraș prea dur, spuse el.

Șoferu! camionului îl privi mirat. Conversația de până atunci sfârșise într-o tăcere obosită după ce, cu optzeci de kilometri înainte, între localitățile Harford și Worcester, nu se puseseră de acord asupra unei probleme ecologice. Acum, șoferul bombăni niște cuvinte care se pierdură în duduitul motorului.

Adam clătină din cap.

— Îmi pare rău, n-am auzit ce ai spus.

— Da, ce, ești surd?

Respect pentru drepturile de autor

— Un pic, de urechea stângă.

Omul se încruntă, bănuind că era luat peste picior.

— Te-am întrebat dacă ai vreo slujbă aici în oraș.

Adam încuviință din cap.

— Ce slujbă?

— Sunt chirurg.

Șoferul îl privi dezgustat, sigur acum că avusese motive să fie suspicios.

— Păi, da, hippie punkist ce ești. Și eu sunt astronaut.

Deschise gura să-i explice situația lui; dă-l dracului, gândi apoi și, fără să mai spună nimic, se uită pe geam. În obscuritatea de pe malul celălalt al râului Charles, vedea niște turnuri albe; Harvard-ul, fără îndoială. Pe acolo era și Colegiul Radcliffe și în el, Gaby Pender dormind ca o pisicuță, se gândi el, întrebându-se cât avea să mai reziste să stea fără să-i dea telefon. Oare își amintea de el? Fără voia lui, îi veni în minte un citat despre cât de des simte un bărbat nevoia să vadă o femeie – o dată ar fi suficient, dar de două ori, ar însemna o asigurare. Micul computer din mintea lui îi dezvăluia cine era autorul citatului. Ca de obicei, capacitatea de a-și aminti o informație non-medicală îl umplu de amărăciune, în loc să-l facă să se simtă mândru. Ce risipitor de cuvinte! auzea vocea tatălui lui. Adamo Roberto Silverstone, ticălos de nimic, își spuse în gând, mai bine ai vedea cum stai cu memoria când te lupți să cuprinzi *Anatomia* lui Thorek sau *Obstrucția intestinală* a lui Wangenstein.

Șoferul smuci volanul și camionul coborî pe o stradă cu depozite cu ferestre luminate, alte camioane, mașini și oameni. Un cartier comercial. Cotiră pe un drum cu macadam, oprindu-se lângă o clădire cu firma BENI. MORETTI & SONS PRODUCE. La sunetul claxonului, un om ieși și-i privi scrutător, de pe platforma de încărcare. Solid și aproape chel, în halatul alb boțit, arăta cam la fel ca unul din medicii de la spitalul din Georgia, unde Adam își făcuse

primul an de rezidență.

Eh, paisan.

— Ce ai?

Șoferul râgâi:

— Pepenii persani.

Omul în alb dădu din cap și dispăru.

— Cap de linie, puștiule.

Șoferul deschise ușa cabinei și coborî greoi din camion.

Adam își căută sacoșa uzată din spatele scaunului, o luă și se dădu jos.

— Pot să te ajut să descarci?

Șoferul se încruntă bănuitor la el:

— O fac ei, spuse, smucind din cap către depozit. Dacă vrei de lucru, cere-le lor.

Se oferise ca să-i mulțumească, dar acum, Adam vedea ușurat că nu era nevoie de el.

— Mulțumesc pentru drum, spuse el.

— Mda.

Își cără cu greutate sacoșa către localul din josul străzii. Era un bărbat mic de statură, cu picioarele strâmbe, prea mare pentru a fi jocheu, dar prea pipernicit pentru orice alt sport în afară de săritura de la trambulină, de care se lăsase în urmă cu cinci ani. În momente ca acestea, regreta cel mai mult că nu seamănă cu unul dintre unchii voinici din partea mamei, îi displăcea să fie la cheremul oricui și al oricărui obiect, chiar și la al unui bagaj greu. Înăuntru erau mirosuri ademenitoare și zgomote vesele: tigăi zângănind pe feres-truica dinspre bucătărie, câni de cafea ciocnindu-se de teigheaua de marmură, bucăți de carne, sfârâind pe grătar. Prea scump, se hotărî el.

— O cafea neagră.

— Toarnă una, spuse fata cu părul ca paiul. Era înfloritoare, cu pielea albă și lăptoasă, dar va avea probleme cu greutatea înainte de a împlini treizeci de ani. Sub sânul

stâng, acoperit de halatul alb, se vedeau două buline gemene de dulceață roșie, ca niște stigmatе. Îi împinse cafeaua care se vărsă puțin peste marginea ceștii, luă banii posomorâtă și plecă repede, cu șoldurile balansându-se provocator.

Ce vacă!

Bău cu înghițituri mici cafeaua fierbinte, îndrăznind din când în când să ia în gură o cantitate mai mare de lichid și simțindu-se victorios când nu-și ardea gâtulejul. Peretele din spatele tejghelei era îmbrăcat în oglinzi. De acolo îl privea chipul unui tip soios, cu părul vâlvoi, purtând o cămașă albastră ponosită. După ce termină cafeaua, își cără sacoșa la toaletă. Încercă robinetele: atât apa caldă cât și cea rece erau la fel de reci, lucru care nu-l surprinse prea tare. Se întoarse în local și-o rugă pe fată să-i dea o ceașcă de apă foarte fierbinte.

— Pentru supă sau pentru ceai?

— Doar pentru apă.

Cu un aer de dispreț răbdător, ea nu-l mai băgă în seamă. Până la urmă, el cedă și comandă ceai. Îl plăti și lăsa pliculețul pe tejghea, luând doar cana cu apă fierbinte la toaletă. Pe podea erau dăre de murdărie și, judecând după miros, urină uscată. Puse ceașca pe marginea chiuvelei murdare și ridică geamantanul pe calorifer, ca să-și caute obiectele de toaletă. Luă în pumn apă rece, turnă fierbinte peste ea și reuși să-și săpunească favoriții și să-și înmoaie barba. După ce termină cu bărbieritul, din oglindă îl privea un chip cu aspect mai civilizat decât înainte. Doctorul Silverstone. Ochi căprui. Nas mare, pe care prefera să-l considere roman. De fapt, dimensiunea lui nu era exagerată, dar era scoasă în evidență de statura lui mică. Avea o gură cu buze lungi, ca o tăietură cinică pe fața îngustă. Pigmentul pielii era alb, în ciuda bronzului de acum și părul castaniu îi stătea ciufulit. Un castaniu moho-

rât. Ca zațul de cafea. Scoase o perie din geamantan și-și netezi părul. Întotdeauna se simțise puțin vinovat din cauza culorii tenului. *Un copil ar trebui să aibă pielea măslinie*, nu ca lămâia sau brânza, o auzise odată pe mama lui. El era ca brânza, o combinație între tatăl blond și mama italiancă.

Mama lui fusese brunetă, cu ochi nemaivăzuți, negri cu pleoape grele, ca ai unei sfinte coborâte pe pământ. Nu-și mai amintea decât cu greu trăsăturile ei, dar era suficient să închidă ochii pentru a-i apărea în gând ochii mamei. În nopțile când tatăl lui venea acasă afumat – Myron Silberstein, apostatul, înecându-se în viața pe care o alesese și țipând cu duhoare de anason, insultele italienești adoptate pentru a demonstra cât de democratică îi era căsnicia: *O putana nera! O troia scura! O donna!* - băiețelul tremura treaz în întuneric, auzind cum pumnul tatălui lovea înfundat carnea mamei și palma ei îi plezne obrazul și adeseori sunetele se schimbau, deveneau fierbinți și frenetice, clipoceli și gâfâituri care-l făceau pe copil să stea împietrit, urând noaptea.

În primii ani de liceu, când descoperise teoria genetică a lui Gregor Johann Mendel, se apucase să-și întocmească și el un tablou genealogic, sperând că părul și ochii căprui erau o imposibilitate, că, dacă nu moștenise ereditatea blondă a tatălui, însemna că era bastard, rodul dragostei dintre frumoasa lui mamă, moartă de patru ani, și un bărbat necunoscut, înzestrat cu toate calitățile care-i lipseau celui pe care-l numea tată.

Dar cărțile de biologie îi dezvăluiră că din blond și negru rezulta castaniu.

Asta era.

Oricum, între timp era legat de Myron Silberstein cu fire de dragoste și de mânie.

Și ca s-o dovedești, prostănacule, îi spuse el chipului din oglindă, aduni cu greu două sute de dolari și pe urmă-l

Reslași să te ducă cu vorba și să ți-i jumulească aproape pe toți. Oare ce strălucise în ochii tatălui când mâinile acelea de violonist sau temnicer evreu, cu încheieturile impregnate de praf de cărbune, apucaseră bancnotele?

Iubire? Mândrie? Promisiunea celei mai minunate surprize a vieții, o beție neplanificată? Oare bătrânul mai alergia încă după femei? Îndoielnic. Impotența la vârsta de mijloc era un lucru comun la alcoolici. Mai devreme sau mai târziu, toți sunt înlănțuiți într-un anume fel, chiar și Myron Silberstein.

Numai o singură persoană, bunica lui, *vecchia* lui, îl pusese întotdeauna la punct pe tată. Rosella Brombetti fusese o femeie micuță din sudul Italiei, cu părul alb strâns în coc, singura culoare diferită în mijlocul veșmintelor negre: ciorapi, pantofi, rochie, basma. Adeseori și starea de spirit îi părea neagră, de parcă ar fi fost în doliu după toată lumea. Avea semne pe fața măslinie, rămase de la vârsta de patru ani, când temuta variolă se abătuse asupra satului Petruro din Avellino și-i atacase pe toți cei opt copii ai familiei.

Boala nu omorâse pe nimeni, dar îi lăsase cu semne pe șase dintre copii, iar pe al șaptelea, Muzi, pe atunci în vârstă de opt ani, febra îl consumase pe dinăuntru, făcându-l neom. Acum era un bătrânel chel, locuia în orașul Pittsburgh din Pennsylvania și se juca toată ziua cu lingurițe și dopuri de sticle, purtând un pulover ponosit chiar și când arșița lunii iulie ridica aburi din bulevardul Larimer.

Odată o întrebase pe bunica lui de ce moșul era așa.

— *L'Arlecchino*, spusesese ea.

Învățase că arlechinul era spaima interioară care plana asupra vieții bunicii lui, răul universal, o moștenire din Europa mileniului trecut. Moare un copil pe neașteptate? A fost luat de arlechin, care pândește copiii. Înebanește o femeie? Arlechinul-zburător, zvelt și diabolic de frumos,

a sedus-o și i-a luat sufletul. Ți se usucă o mână sau te lopește offica? Arlechinul îți suge vigoarea, savurând-o ca pe o delicatesă.

Tot încercând să se păzească de el, bunica îl transformase într-un membru al familiei. Când verișoarele lui Adam crescuseră și înfloriră și începură să experimenteze accesorii femeiești, ca rujul și sutienele îndrăznețe, bătrâna vociferă că voiau să atragă Arlechinul, care le sucește capul fetelor mari. Tot ascultându-și *vecchia* de-a lungul anilor, Adam începu, încetul cu încetul, să învețe detalii. Arlechinul purta un costum din petice multicolore și era invizibil, cu excepția nopților cu lună plină, când razele astrului îi aprindeau mantia, făcând-o să scânteieze. Nu vorbea, dar își anunța prezența prin clinchetul clopoțelilor de la tichia de măscărici. Purta o sabie de lemn, ca o nuielușă, pe care o folosea ca pe o baghetă magică.

Uneori, băiatului i se părea că trebuia să fie nemaipomenit să fii Arlechinul, atât de puternic și fermecător de rău. La unsprezece ani, după ce avu primele vise erotice în legătură cu neteda Lucy Sangano, o fetiță de treisprezece ani, se hotărî să întruchipeze, la carnavalul de Halloween, duhul cel rău. În vreme ce copiii ceilalți alergau de la o ușă la alta, făcând năzdrăvăanii și așteptând daruri, el înainta agale pe întuneric, imaginându-și că atinge cu sabia de țiplă fesele fragede ale lui Lucy Sangano și-i poruncește fără să vorbească: *Arată-mi tot*.

Rosella se păzea împotriva Necuratului prin tot felul de mijloace, dintre care numai două, stropitul cu apă sfințită și participarea la slujbă, i se păreau lui Adam cele mai blânde. Obiceiul ei de a unge clanțele cu usturoi îl deranja, fiindcă se lipea și mirosul îl stânjenea la școală, deși noaptea îi plăcea să simtă ultimele rămășițe ale lui în palma transpirată.

Cea mai sigură protecție era dată de următorul gest: îți

Res. vârai cele două degete din mijloc sub cel mare, întindeai arătătorul și degetul mic ca să semene cu coarnele diavolului și scuipai uscat printre ele, rostind: să crape ochiul rău, *scutta mai occhio*, ptiu, ptiu, ptiu. Rosella făcea gestul acesta de mai multe ori pe zi, stânjenindu-l pe Adam, ai cărui tovarăși de joacă foloseau semnul pentru altceva și se hlizeau văzând-o pe bătrâna bunică a lui Damo Silverstone întinzând degetele ca ei. Din cauza asta se bătu prima oară și se alese cu nasul însângerat și cu multă amărăciune.

Sufletul lui tânăr era ancorat de superstițiile bunicii pioase, dar oscila și către tatăl lui, care rămânea treaz de sărbătoarea Yom Kippur, ca să se ducă la pescuit, dintr-un motiv nelămurit. Superstițiile și religia ei îl atrăgeau, dar prea multe din cele spuse de bunică dovedeau o anumită prostie vădită. Era mai mult de partea tatălui, deși n-o spunea. Poate că asta se întâmpla și pentru că își dorea foarte mult să găsească ceva de admirat la el.

Totuși, când bunica avea optzeci de ani și se îmbolnăvi, el, atunci în vârstă de cincisprezece ani, suferi pentru ea. Când Packard-ul lung și negru al doctorului Calabrese începu să se oprească regulat în fața casei, se rugă pentru ea. Când într-o dimineață muri, cu un mic zâmbet cochet pe buze, plânse și înțelese în sfârșit care era adevărata identitate a Arlechinului. Nu mai voia să fie în pielea acestui amarez-măscărici, semn al morții; în schimb, se hotărî să conducă într-o zi o mașină nouă ca a doctorului Calabrese și să lupte cu Arlechinul din toate puterile.

Își luă rămas bun de la bătrână după înmormântarea somptuoasă oferită de asigurarea la „Fiii Italiei”, dar ea nu-l părăsi niciodată cu totul. Ani de zile după aceea, când ajunsese doctor și văzuse atâtea lucruri pe care nici nu și le-ar fi imaginat în Petruro, prima lui reacție în fața nenorocirii era să caute inconștient urma Arlechinului. Dacă avea o mână în buzunar, degetele i se întindeau involuntar în gestul știut.

Tatăl și bunica lui îi plantaseră în minte un conflict pe care omul de știință din el îl minimaliza disprețuitor, în timp ce băiețelul șoptea: *scutta mal occhio*, ptiu, ptiu, ptiu.

În toaleta localului, își puse trusa de bărbierit în valiză și apoi, ca o pasăre de apă, ridică un picior din mizeria de pe jos, apoi pe celălalt, debarasându-se de blugi și de cămașa albastră de muncitor. Scoase din geamantan un costum și o cămașă cam botjite, dar prezentabile. Cravata nu mai arăta atât de bine ca în urmă cu optsprezece luni, când o cumpărase aproape nouă de la un student de anul trei, cu mână proastă la poker. Pantofii negri cu care-și înlocui adidașii mai aveau un pic de lustru.

Când ieși, vaca din spatele tejghelei își răsuci coada, încercând să se lămurească dacă-l mai văzuse undeva.

Afară se mai luminase. Un taxi claxonă cu o melodie mecanică, iar șoferul luă o curbă visând eternul vis legat de aparatul de taxat, Adam îl întrebă dacă Spitalul Orășenesc Suffolk era destul de aproape ca să ajungă pe jos.

— Spitalul orășenesc? Da, e aproape.

— Cum ajung acolo?

Taximetristul își permise un zâmbet:

— Traversați orașul pe drumul cel mai lung. E prea devreme pentru autobuz, metroul nu trece pe acolo...

Și întinse mâna spre aparatul de taxat, încrezător că obținuse o cursă.

Oare cât avea în portofel? Mai puțin de zece dolari, era sigur. Opt-nouă. Și o lună până la leafă.

— Mă ieși pentru un dolar?

Îl se răspunse cu o privire dezgustată.

Își luă geamantanul și porni în josul străzii. Când ajunsese la firma MORETTI & SONS, taxiul îl depăși și opri.

— Urcă în spate, spuse șoferul. Fac tot drumul și dacă apare un client, te dai jos. Și-mi plătești un dolar.

Respectă! Într-o recunoscător în mașină și privi pe geam orașul, imaginându-și spre ce fel de spital se îndreptau. Străzile erau vechi și triste, cu pensiuni cu scări știrbite și burlane care curgeau, cartiere de săraci, îngrămădiți laolaltă în aceeași mizerie. Probabil că pe băncile spitalului se adunau în fiecare dimineață bolnavii și schilozii prinși de bunăvoie în capcana societății în care trăiau.

Aveți o viață grea, le spuse el în gând victimelor adormite dincolo de ferestrele întunecate pe lângă care trecea. Dar mie-mi prinde bine să lucrez la un spital unde voi putea învăța ceva chirurgie.

Complexul spitalier se înălța ca un monolit în lumina zorilor, cu felinarele din spațiul de parcare strălucind încă în jurul pătratului pustiu destinat ambulanțelor.

Intrarea în clădire era sumbră și de modă veche. La intrare, în spatele unui mic birou, stătea un bătrân cu obraji scofâlciți și un păr neverosimil de negru. Adam se uită pe scrisoarea primită de la administrator în urmă cu o lună și întrebă de doctorul chirurg Meomartino. Ah, italienii ăștia sunt peste tot.

Omul consultă un tabel:

— Aripa patru de chirurgie. Poate că doarme, adăugă el șovăitor. Să-i dau un telefon?

— Doamne ferește.

Mulțumi și ieși afară. Hoinărind, văzu lumina aprinsă la intrarea unei cafenele. Înăuntru, un bărbat scund și smead turna apă în vasul de cafea, dar ușa era închisă și, deși bătu, omul nu-și ridică privirea. Întră din nou în spital și întrebă pe portarul cu părul vopsit cum se ajungea pe aripa patru de chirurgie.

— Pe hol, treceți de camera de gardă și urcați pe scară un etaj. Ajungeți chiar acolo.

Apropiindu-se de camera de gardă, se gândi o clipă să-și ofere serviciile. Din fericire, impulsul trecu înainte de

a ajunge la sala de așteptare, care era goală. Un intern oilea încovoiat pe un scaun. O infirmieră stătea în colțul sălii, moțând deasupra unui tricotaj. Pe un coș de gunoi, un om de servici dormea ca un urs, cu gura întredeschisă.

Urcă scările și nu se întâlni pe coridoarele tăcute decât cu un internist blond și slab, al cărui guler de la halat atârna ca un steag într-o zi fără vânt.

Salonul era întunecat, cu excepția luminilor de veghe. Pacienții erau înșirați în paturi, unii inerti, alții agitați și chinuți în somn de durere.

O, Somn, ai fost chemat, tu, prieten al iubirii, dar cei fericiți te-au chemat. Computerul din creier îi afișă că era un citat din Southey.

Dintr-un pat se auzi geamătul unei femei. Se opri.

— Ce e? o întrebă cu blândețe.

— Mi-e groaznic de frică.

Fața nu i se vedea.

— Nu trebuie, spuse el.

Ieși naibii de aici, continuă în gând. Știi prea bine că are toate motivele să-i fie frică.

— Cine ești? întrebă bolnava.

— Sunt doctor.

— Și Iisus era.

Nu mai scoase niciun cuvânt și se îndepărtă.

În camera asistentelor, găsi o femeie mai în vârstă, obișnuită cu doctorii noi. Ea îi dădu cafea și chifle cu unt, proaspete și pe săturate.

— Știu eu, domnule doctor, că vă era foame. Eu sunt Rhoda Novak.

Și deodată râse:

— Aveți noroc că n-a fost Helen Fultz de gardă. Nu v-ar fi dat nicio coajă de pâine.

Plecă înainte ca el să-și termine chiflele. Adam mâncă mai departe, recunoscător. Un bărbat masiv, în filtru verde